

SPOVEDANIE LA TANACU
și uimitoarea ei poveste

Tatiana Niculescu a impus în literatura română contemporană genul biografiei. A publicat la Editura Humanitas: *Seducătorul domn Nae. Viața lui Nae Ionescu* (bestseller Humanitas, 2020); *Regele și Dudaia. Carol II și Elena Lupescu dincolo de bârfe și clișee* (bestseller Humanitas, 2019); *Ei mă consideră făcător de minuni. Viața lui Arsenie Boca* (Humanitas, 2018); *Mistica rugăciunii și a revolve-rului. Viața lui Corneliu Zelea Codreanu* (bestseller Humanitas, 2017); *Mihai I, ultimul rege al românilor* (Humanitas, 2016, 2020); *Regina Maria. Ultima dorință* (Humanitas, 2015, 2016, 2018, 2020). A debutat în literatură cu romanul *Spovedanie la Tanacu* (Humanitas, 2006, 2008, Polirom 2012), urmat de *Cartea Judecătorilor*, *Noaptea Patriarhului*, *Povestea domniței Marina și a basarabeanului necunoscut*, *Tăierea fecioarelor*.

A coordonat volumele colective *Iubirea din oglindă. Despre sex și identitate* (Humanitas, 2017) și *Cartea întâmplărilor. Mistere, ciudățenii, uimiri* (Humanitas, 2019) și a îngrijit volumul *Maria, regina României, Gânduri pentru vremuri grele* (Humanitas, 2020).

În 2021 a publicat bestsellerul Humanitas *Nepovestitele iubiri. 7 minibiografii sentimentale*.

Tatiana Niculescu
SPOVEDANIE
LA TANACU
și uimitoarea ei poveste

Cronica unui caz real

Ediția a V-a,
revăzută și adăugită

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Irinei Cornici

O BĂTEA GÂNDUL SĂ SE SPOVEDEASCĂ. DE CÂteva zile, de când venise la mănăstire, Chița îi tot vorbea despre asta, zicea că face bine, că te-ajută Dumnezeu și ți se-implinesc dorințele. Era început de aprilie și primăvara se instalase încet, dar sigur. Așezată între dealuri, la vreo douăzeci de kilometri de Vaslui, fără apă curentă și fără electricitate, la margine de pădure, mănăstirea nu apucase să se zvânte de umezeala tencuielii noi. Nu avea încă un suflet al ei, așa cum au clădirile și încăperile locuite multă vreme. Crucea din vârful bisericii stătea într-o rână, după viscolul din iarnă. Dar totul i se părea simplu și ușor.

Dorința ei cea mai mare fusese să mai fie cu Chița, cum fuseseră ele la cămin, la Bârlad, când dormeau în aceeași cameră, ascultau muzică și se legănau pe marginea patului. O familie din Germania promisese să-i facă chemare în iunie. Voiau s-o înfizeze, chiar dacă trecuse de 20 de ani. Dacă pleca, cine știe când o mai vedea pe Chița! Paraschiva era prietena ei cea mai bună. Fuseseră nedespărțite din clasa a șasea și

tot de atunci îi zicea Chița. Jucaseră cărți la dormitoare, în cartierul Jamaica, unde dormeau copiii de la Centrul de plasament nr. 2 din Bârlad. Îl numeau Jamaica fiindcă era cartierul ȝiganilor. Să te fi ferit sfântul să înserezi pe-afară! Chiar și ziua...

Chița era voinică, așa ca ea, și avea obraji tari și cărnoși ca două mere coapte în pom. Îi scrisese de la mănăstire că părintele Daniel e om de ispravă și că la Tanacu se mănâncă de două ori pe zi, de post, dar ai mereu de mâncare, nu e ca la cămin, când te sileau ăia mai mari să le dai lor ce era mai bun. Dacă nu, își băteau joc de tine.

Își aminti cum îi păcălea când venea cu mâncare de-acasă, de la Perieni, sau când primea pachet din Germania. „Hai pân' la veceu“, îi zicea tare Chiței, dacă mai erau și alții prin preajmă. Chița știa atunci că e rost de haleală. Se ascundeau la veceu și mâncau cu poftă. Uneori împărțeau și cu Vasile, fratele ei. El era cu doi ani mai mare, dar tare neajutorat, un mormoloc! Odată, avusese cozonac și-i dăduse și lui o felie, în văzul lumii, în curtea căminului. „Fetița“ o înfulecase iute. Abia dacă apucase să-i șteargă o firimitură rămasă pe obraz. Fusese ca o mângâiere de soră puternică și bățăioasă pe obrazul lui de băiat rușinos. El primea bunătăți numai când își găsea vreun protector iubăreț printre băieții mai mari. Parcă ea nu știa... Că doar de-aia îi ziceau „fetița“!

Acum, veniseră împreună la Tanacu și Vasile ar fi vrut să rămână la gospodăria din vale ori la schitul

Portari, la vreo douăzeci de kilometri, peste dealuri. Acolo erau niște băieți care se gândeau să se călugărească. În fiecare seară, părintele venea pe la ei, le mai aducea câte ceva de mâncare, îi mai povățuia, mai stăteau de vorbă, se mai rugau... Vasile auzise că, la început, mănăstirea fusese locaș de călugări, dar episcopul nu vruse să hirotonească pe nici unul preot și atunci plecaseră care încotro, pe la alte mănăstiri. La Tanacu se aciuiseră încet-încet vreo douăzeci de maici. Ele ocupau acum chiliile și aveau grijă de gospodărie. Băieții ăștia cu dorință de sfințenie se pripășiseră în vale, spre pădure, într-o anexă a mănăstirii. Oricum, era bine să fi rămas și el cu ei. Ar fi fost ca la cămin într-un fel și nu s-ar mai fi întors la alde Stoloiescu de la Cuptoare, din județul Caraș-Severin, unde era de muncă și nu era ușor să meriți patul și mâncarea pe care ți le dădeau. Îi spusese părintelui Daniel că Irina avea niște bani din Germania, vreo patru mii de euro, plus cinci sute ai lui, și părintele îl sfătuisese să se mute la Tanacu, aproape de mănăstire.

— Vasile, vin vremuri grele, e bine să aveți și voi un acoperiș deasupra capului, îi spusese părintele. Dacă, Doamne ferește, se desființează mănăstirile, eu am familie, am unde să mă duc. Da' voi ce-o să faceți? Așa, cu banii ăștia, vă luați aici o casuță, să aveți și voi patru pereți ai voștri.

De când avuseseră discuția asta, Vasile nu mai avea stare, se gândea tot timpul la banii aflați în grija familiei de la Cuptoare. Și dacă Irina tot pleca în Germania...

Cu o seară înainte, maica Neonila îl lăsase și pe el în chilie la Chița, să stea la vorbe până după miezul nopții numai ei trei: el, cu Irina și cu Chița, și să facă planuri.

În seara aceea, părintele Daniel se culcase mulțumit. Pământul mirosea reavăn, a rădăcini înviate de primăvară, era întuneric beznă, de nu vedeai nici gardul dinspre pădure, dar cerul înstelat era aproape și Dumnezeu îi aducea oameni la mănăstire. Putea să-l disprețuiască mult și bine episcopul, cu barba lui tunsă și parfumată și cu aerele lui de teolog școlit prin străinătate. Oricât îl prigonea, Dumnezeu le vedea și le știa pe toate și îi dădea omului după inima lui. Uite, acum îi adusese la mănăstire doi frați, prieteni cu Paraschiva, copii învățați cu greutatea.

Nu era prima dată când avea de-a face cu copii abandonati, crescuți la grămadă, prin orfelinatele construite pe vremea lui Ceaușescu, înfometați și bătuti. Când împlineau 18 ani, li se făcea lichidarea. Le dădeau un milion și ceva de lei vechi și gata, să se descurce, că lumea e mare. Nu tu o meserie, nu tu familie, nu tu un acoperiș deasupra capului, nu tu vreun ajutor. Paraschiva venise în 2003 să se spovedească și iat-o: trecuseră doi ani de când era la mănăstire și făcea muncile cele mai grele! Preotul privi gămălia de lumină a candeliei și îngenunche în chilia strâmtă în care abia avea loc să facă mătânii. Se închină cu evlavie.

— Slavă Ție, Doamne, că ne întărești obștea!

Știa că fetele crescute la casa de copii sunt bărbătoase, fug de prostii cu bărbații și sunt bune de muncă. Taman ce trebuia, căci venise vremea de făcut gropi și de sădit pomi în curtea mănăstirii, de pus căpriorii cei noi și de terminat chiliile. De când refuzase, în 2004, să mai primească salariu de la episcopie, de la Huși, își tăiasse cam toate punțile cu ierarhii, dar își pusese toată nădejdea în ajutorul și dreptatea lui Dumnezeu. Păi cum să nu refuzi, dacă salariile se plăteau în vin și țuică, pe care apoi trebuia să le vinzi ca să faci bani! „Nu-mi trebuie nici o plată“, zisese, și renunțase la cele șaptesprezece salarii de la stat, la care ar fi avut dreptul mănăstirea.

Nu putea să fie acum mai greu ca la început! În primul an de facultate, la Iași, se dusesse în vacanță la Lipova și acolo un părinte bătrân, Elefterie, îl convinsese să treacă la fără frecvență, ca să aibă mai mult timp să ridice o mănăstire. Îl folosisese la toate cele, vreo șase luni, până înțeleșese că nu e ușor să te mântuiești nici printre călugări...

Cu mare prăpastie în suflet de tot ce văzuse și auzise, se dusesse la Huși, la preasfințitul Ioachim, să ceară sfat. Rămăsese și la Huși un timp, până când Ioachim îi propusese să fie șoferul lui.

Daniel Corogeanu avea pe-atunci 24 de ani. Învățase deja că în fața șefului și în spatele calului nu e bine să stai și refuzase postul. În vara lui 2000, când primarul din Tanacu îi arătase prima dată terenul pe care avea să ridice biserica și mănăstirea, căzuse-n

genunchi și, adunând dintr-o privire cele aproape două hectare de pământ, strigase:

— Doamne, aici să fie!

Între dealuri, aproape de pădure. Iarna și primăvara de-abia ajungeai acolo, înotând ori în nămeți, ori în noroi. Cu atât mai bine. Aprobarea venise direct de la Vaslui, unde intervenise un om de afaceri credincios, Anton Georgescu, care era dispus să finanțeze construcția mănăstirii. Georgescu era membru în adunarea eparhială a episcopiei Hușilor și fusese în excursie la Muntele Athos. Lumea zicea că un duhovnic de-acolo îl sfătuisese să ridice o mănăstire ca să se izbăvească de un păcat greu din tinerețe. De-atunci, nu mai avusese liniște până nu-și aflate și el omul și locul. Se întâlniseră la o mănăstire din apropiere, la Movila lui Burcel.

În opt zile, paraclisul de la Tanacu a fost gata. Veneau oamenii din sat, care cu balebă, care cu lut, care cu lemne, și au făcut o căsuță ca o mireasă. Pe 27 august, episcopul vicar, Corneliu Bârlădeanul, sfințea paraclisul și locul unde avea să se toarne apoi temelia bisericii. Peste doi ani, părintele Daniel ținea prima liturghie în biserica mănăstirii „Sfânta Treime“. „Ai antimis? Ai. Du-te în biserică și slujește!“, îi spusese bătrânul episcop Ioachim. Adjunctul lui, Bârlădeanul, nici nu vruse să audă de slujbă până nu se pictau pereții. „Da’ ce, să sfințesc pietre?“, îi zisese când se rugase de el să vină la sfințirea bisericii. Corneliu făcea parte din generația de ierarhi cu

studii în Occident și nu se îngrijora, ca el, de intrarea României în Uniunea Europeană ori de pierderea credinței strămoșești.

Cu mâhnire în suflet, trecuse și peste refuzul episcopului vicar. În fond, avea, într-adevăr, pe numele lui certificatul de naștere al mănăstirii, sfântul pătrat de pânză, sfântul antimis, cu punerea în mormânt a Mântuitorului în mijloc, iar jos cu înscrisul „acest antimis a fost sfințit de către mine, episcopul Ioachim al Hușilor, la anul 2000, pentru mănăstirea «Sfânta Treime», de la Tanacu...”.

Da, ce fusese mai greu trecuse. Învinsese multe ispite care l-ar fi tras spre deșertăciunile lumii. Dar cum el singur zicea despre sine că nu era obișnuit să fie prost, Dumnezeu îi răsplătise credința și cerbia întru cele sfinte. Și tot El i-i trimitea acum pe Irina și pe Vasile, să îngroașe rândurile obștei.

Părintele Daniel mai făcu câteva mătăanii, suflă în lumânare și se culcă murmurând rugăciunea inimii: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul“. Își trase peste el un macat subțire de lână și adormi mândru de barba lui lungă și roșcată care îi ținea uneori de cald, în chilia jilavă, cu pământ pe jos, alteori de semn al înțelepciunii. Datorită bărbii, la 29 de ani, câți avea, părea de 60.

*

— Maică, aș vrea să mai rămân la mănăstire, zise Irina uitându-se în jos la maica Neonila, care stătea pe vine, cu spatele la ea, și sădea trandafiri.